

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chełmickowski, wiadomości potocznych Bogdan Piotrowski, za inne działy odpowiada Antoni Konieczny, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcin 70

Nr. 586 Wydanie P

Poznań, piątek dnia 28 grudnia 1934

Rok 29

Poznań, 27 grudnia.

W 16-tą rocznicę Powstania Wielkopolskiego

Przez cały czas polskiej niewoli politycznej Wielkopolska protestowała przeciw dziejowej krzywdzie rozbiórów Polski. Nie uznając rozbiórów, wielkopolskie załogi wojskowe przeciwstawiały się wojskom pruskim, zajmującym Wielkopolskę po drugim rozbiorze. Przypominam bohaterską walkę polskiej załogi z naciągającym pruskim najeźdźcą w Kargowej i innych miastach wielkopolskich. We wszystkich późniejszych wyprawach zbrojnych, poprzez Powstanie Listopadowe i Styczniowe dokumentowała Wielkopolska krwią najlepszych synów nierozzerwalność węzłów, łączących naród polski i wolę swoją i dążenie do niepodległości. Zwycięskie powstanie wielkopolskie 1918/19 r. jest ostatniem już ogniwem w łańcuchu zbrojnych wysiłków narodu. Podczas, gdy jednak w tamtych ruchach zbrojnych udział Wielkopolski był mniej liczny i niejako tylko symbolizował jedność narodu w dążeniach niepodległościowych, ostatnie zbrojne nasze powstanie było powstaniem całego społeczeństwa wielkopolskiego przeciwko niemieckiemu najeźdźcy. W tem mieści się jego znaczenie historyczne.

Piśmiennictwo polskie, dotyczące tego wielkopolskiego zdarzenia historycznego, obejmuje dotychczas przygodne artykuły, pisane niekiedy na polu walk powstańczych pod bezpośrednim wrażeniem, pamiętniki i nieliczne monografie, zatem tylko przyczynki i źródła do historii powstania; nie dało nam jednak dotychczas syntezy krytycznej. Będzie trzeba na nią poczekać jeszcze pewien czas. Krystalizuje się jednak już dzisiaj na podstawie publikacji dotychczasowych, popartych własnymi spostrzeżeniami i potwierdzonych przez ogół społeczeństwa wielkopolskiego, fakt niezbity, że ostatni nasz wysiłek zbrojny jest udziałem wszystkich warstw społecznych Wielkopolski. Nie byłby możliwym, gdyby poprzednio nie istniało zorganizowane dążenie całego społeczeństwa naszej dzielnicy, podtrzymywane przez narodową prasę wielkopolską. W sumieniu społeczeństwa istniało pogotowie duchowe, które odruchowo zaczęło działać, wydając rozkazy w Poznaniu i całej Wielkopolsce. Ta świadomość konieczności spełnienia obowiązku narodowego u wszystkich warstw społecznych, zapewniła powstaniu powodzenie, mimo braku naczelnego wodza i jednolitego dowództwa.

Nie rozumiem naogół wymowy te-

Próba zamachu stanu w ZSRR.!

Akcja zwolenników Zinowjewa i Trockiego w świetle danych aktu oskarżenia przeciwko Nikolajewowi, oraz jego towarzyszą

Moskwa (PÁT). Opublikowano akt oskarżenia w sprawie zabójstwa Kirowa przeciw 14 podsądnym z Nikolajewem na czele.

Akt ten głosi m. in., że podsądni tworzyli w latach 1933/34 organizację terrorystyczną pod nazwą leningradzkiego centrum, hołdującą hasłom opozycji z pod znaku Trockiego i Zinowjewa. Kierownictwo grupy stanowili: Kotołynow — student, lat 29, Szetskij — inżynier, lat 35, Rumiancew — urzędnik, lat 32, Mandelstamm, urzędnik, lat 38, Mianikow — urzędnik, lat 34, Levin — urzędnik, lat 37, Sosickij — urzędnik, lat 35 i Nikolajew — urzędnik, lat 30. Poza tem w skład organizacji wchodziłi Sokolow, Juskin, Zwieszow, Antonow, Chanik i Tałmazow. Wszyscy byli członkami partii komunistycznej i usunięto ich za udział w opozycji, lecz po pewnym czasie przyjęto z powrotem z wyjątkiem 6 ostatnich i Szetskiego.

Kierownictwo organizacji rozpoznawało wśród swych zwolenników poglądy, że wszelkie zło pochodzi od obecnego kierownictwa partyjnego

ze Stalinem, Mołotowem, Kaganowiczem i Kirowem na czele. Najgorliwszym zwolennikiem metod terrorystycznych był Tałmazow.

Z zeznań Nikolajewa wynika, że spiskowcy wkroczyli na drogę teroru nie mając nadziei usunięcia kierownictwa partyjnego innymi metodami. Liczyli oni, że wystrzał do Kirowa będzie sygnałem do wystąpienia wewnątrz kraju przeciwko partii i rządowi sowieckiemu.

Jeden ze świadków zeznał, że Nikolajew liczył na interwencję ze strony pewnych państw. Miał on oświadczyć, że będzie czynnie pomagał każdemu państwu, które napadłoby na ZSRR., gdyż władzę sowiecką można obalić jedynie w drodze interwencji. Śledztwo ustaliło, że Nikolajew w porozumieniu z Kotołynowem wielokrotnie odwiedzał jednego z konsulów zagranicznych w Leningradzie, któremu udzielał informacji o sytuacji wewnętrznej ZSRR. i od którego miał otrzymać 5.000 rubli oraz propozycję nawiązania łączności z Trockim.

Akt oskarżenia zaznacza dalej, że

cele i metody organizacji zinowjewowskiej były te same, co t. zw. „białogwardyjskiej”. Podzielona była na dwie grupy pod kierownictwem Kotołynowa i Szetskiego, którzy niezależnie przygotowywali zamach na Kirowa a następnie na Stalina. Większość oskarżonych przyznała się do winy i do należenia do organizacji, z wyjątkiem Szetskiego. Część z nich twierdzi, że nie wiedziała o terrorystycznym charakterze organizacji, bądź że nie brała udziału w przygotowywaniu zamachu.

Nikolajew jest oskarżony o bezpośrednie popełnienie zabójstwa, pozostali o organizowanie i przygotowywanie zamachu. Wszyscy podsądni odpowiadają z art. 58 p. 8 i 11 sowieckiego kodeksu karnego oraz na zasadzie dekretów o zdradzie państwa i o przygotowywaniu lub organizowaniu aktów teroru przeciwko urzędnikom sowieckim. Proces odbywa się w Leningradzie przed kolegium wojskowym najwyższego sądu Z. S. R. R. Sam akt oskarżenia liczy około 900 stron.

go faktu publicyści niemieccy, zajmujący się zagadnieniem powstania wielkopolskiego. Katastrofa dziejowa Niemiec niczego ich nie nauczyła. Nie rozumie sensu psychologicznego wypadków dziejowych pamiętnych dni 1918/19 r. np. G. Cleinow, który w ostatniej swej skrajnie tendencyjnej publikacji p. t. „Der Verlust der Ostmark“ (1934) sądzi, że temu ruchowi zbrojnemu mógł być się oprzeć rząd pruski. Zdaniem jego mógł być generał komenderujący w Poznaniu udowodnić całemu światu, że Poznań jest „bezsprzecznie“ niemiecki, bez względu na ludność polską. Podobne enuncjacje znamy z dawniejszych lat. Róli się od nich w szkolnych podręcznikach historii, tendencyjnych powieści-dłach i czasopismach, przeznaczonych szczególnie dla ziem polskich b. zaboru pruskiego. Urabiało się w ten sposób opinię systematycznie otepiałego społeczeństwa niemieckiego. Umysłowość p. Cleinowów nie zmieniła się ani trochę. Zdaniem p. Cleinowa można było niepodległościowość ruch wielkopolski stłumić w zarodku — przez rozstrzelanie kilkudziesięciu przywódców. Posłuchajmy co pisze na ten temat: Rozwój wypadków w Pruszech, Rosji i Austrii, walki klasowe i partyjne, wreszcie wielka wojna, która pochłonęła 16 milionów poległych i upadek trzech imperjów.

„wszystko to było, zda się, potrzebne, by umożliwić dwóm małym grupom Polaków, świadomych celu, w prowincji poznańskiej zjednoczenie się celem oderwania pewnych części niemieckiej marchii wschodniej dla narodu polskiego.”

„Za dwiema temi grupami kierującymi, nie stoją masy, ale posiadają one niezwrócone zaufanie do swej narodowości i jasny pogląd na warunki u siebie i u wroga, oraz właściwy w każdej chwili sąd o głównym przeciwniku, Niemczech - Prusiech.”

„Rząd pruski z lata 1918 r. zna obie grupy: Chodzi tu o ugrupowanie tajnie - rewolucyjne i otwarcie - rewolucyjne. Osia pierwszego są nietykalni według konstytucji Rzeszy i kraju posłowie Władysław Seyda, ks. proboszcz Antoni Stychel, Wojciech Korfanti i Trampczyński ze sztafem, składającym się z 40 — 50 księży, adwokatów, dziennikarzy, urzędników spółek spółdzielczych i rzemieślniczych, — na czele drugiego Mieczysław Paluch i Bogdan Huliewicz, którzy opierają się o Sokolów. Podczas gdy pierwsza grupa polityków, wychowanych w Prusiech, dąży do stworzenia podstawy działania zgodnej z prawem niemieckim, postępując początkowo ostrożnie i z wahaniem, później coraz swobodniej i pewniej, bez przeszkody uzurpując prawa politycznej administracji, druga systematycznie rozbudowuje podstawy potęgi i ostrzy polski miecz, który ma za wszelką cenę ustalić zdobycze dyplomacji. Obie grupy łączą miłość ojczyzny, zachowana przez półtora wieku. Obie czerpią ze skarbcza politycznych doświadczeń i wiedzy nagromadzonej w tym czasie. Obie dążą do tego, by dla swych poczynań pozyskać zgodę polskich mas, które ciągle jeszcze spełniają obowiązek wobec króla pruskiego. Woli ich przeciwstawia się kolos, coprawda w lecie 1918 r. na glinianych stojący nogach, ale dość jeszcze niebezpieczny, bo mógłby i w upadku zniechęcić nadzieje polskie. Ten przeciwnik mógł jeszcze w lecie 1918 r. złamać kościec polskiej organizacji państwowej, która powstała w poznańskim obwodzie rejencyjnym. Ale władza państwowa, która w czasie wojny i na wysokości sukcesów nie zdobyła się na postawienie pod mur kilku buntowników w Kilonji, temwięcej nie posiadała tyle siły moralnej — a o nią tylko chodziło — by zdusić w zarodku sprzysiężenie polskie, usuwając w czas kilkudziesięciu przywódców, co powinien był wykonać rząd pruski lub zastępca komenderującego generała...”

Recepta p. Cleinowa jest jasna i

bardzo „moralna”: rozstrzelanie. Nie obciążyli się Niemcy jednak nową zbrodnią, która tym razem nie byłaby uszła bezkarnie. Być może, że w duszy tych jednostek, które p. Cleinow piętnuje jako zdrajców sprawy niemieckiej, istniała świadomość krzywdy wyrządzonej Polakom, którą należało naprawić, oddając ziemię przynależną bezprawnie. P. Cleinow do tej grupy nie należy. Nie dostrzegł przeobrażeń, które zadecydowały o przebiegu procesu dziejowego na ziemiach polskich. Przeciwstawia masy polskie przywódcom, podczas gdy one w codziennej walce z najeźdźcą już dawno dojrzały i w pamiętnych dniach grudnia i stycznia chwyciły za broń, działając pod nakazem własnego sumienia. Myli się Cleinow, sądząc, że sprawę Wielkopolski załatwiłoby rozstrzelanie kilkudziesięciu nawet przywódców. Z mas powstałby mściciel, którzy natychmiast zajęliby opróżnione po tamtych miejsca.

Powstanie Wielkopolskie jest dokumentem historycznym procesu dziejowego, który zapoczątkował w 1794 r. Naczelnik Najwyższy Siły Zbrojnej Narodowej Tadeusz Kościuszko, gdy powołał pod broń ogół mieszkańców kraju, zamieniając powstanie - ruchawkę w wielki ruch narodowy. Ostatnia walka wszystkich warstw społecznych Wielkopolski z najeźdźcą tej ziemi jest cennym klejnotem społeczeństwa wielkopolskiego, dokumentem rycerskim, zwłaszcza wielkopolskich mas ludowych.

DR. KAZIMIERZ BROSS.

Do dzisiejszego wydania „Kurjera Poznańskiego“ dołączamy

Kalendarz ścienny na rok 1935

Kiedy krajobraz pokryje się śniegiem, wtedy zaczyna się baśń zimowa...

Kiedy stosuje się

W cierpieniach reumatycznych, podagrze, bólach nerwowych i głowy, grypie i przeziębieniu oddają tabletki Togal dobre usługi. Tabletki Togal przynoszą ulgę w tych cierpieniach. Do nabycia w najbliższej aptece.

ng 14 130/1

Taniec derwiszów

Do jednego z najbardziej tajemniczych obrządków wschodu należy taniec derwiszów. Taniec na wschodzie, to nie zabawa, mająca służyć zaspokojeniu zmysłu estetycznego lub erotyce, to obrządek religijny, mający wyzwolić duszę z pętów materji.

Miejsce, w którym znajdujemy się, piasek, w którym podziwiamy, niema wyglądu ani świetnego, ani uroczystego. Robi ono raczej wrażenie podejrzanej nory, gdzie odbywają się spiski lub orgje. W środku tego lokalu otoczone balustradą znajduje się miejsce do tańca. Widzowie stoją naokoło na nierównie ubitej ziemi. Wszyscy czekają bez oznak zniecierpliwienia, aczkolwiek upłynęło już przeszło pół godziny od zapowiedzianego czasu.

Wtem wysuwa się kilka mizernych postaci. Nikt na nie nie zwraca uwagi. Starzy ludzie. Zmęczone, zwietrzałe twarze o białych brodach. Przybyli ubrani są w wysokie brunatne kapuce, długie białe szaty, spodnie przewiązane w pasie sznurem oraz czarne zarzutki i wydeptane pantofle na bosych stopach. Żeby ci wyniszczeni ludzie mogli tańczyć albo nawet popaść w ekstazę, o to ich nikt nie posadza. Tylko dwóch młodszych mężczyzn znajduje się między nimi: 40-letni mężczyzna o typie wybitnie perskim, drugi — to piękny młodzieniec lat 20. Derwisze, zsunawszy pantofle, wkraczają na miejsce tańca. Jest ich razem 13. Zasiadają natychmiast z podwiniętymi nogami wzdłuż posadzki tańecznej. Z wyglądu ich sądząc, pochodzą wszyscy ze stanu prostego i poza wymienionymi dwoma wyjątkami przekroczyli dobrze pięćdziesiątkę, a może i sześćdziesiątkę.

W tym samym czasie 7 do 8 podobnie ubranych mężczyzn zajęło galerję, dokładnie jej część południowo-wschodnią. Są to śpiewacy koranu i muzycanci. Naprzeciwko nich, na brzegu posadzki tańecznej, rozpościera się dywanik. Na posadzce pojawia się nagle, nie wiadomo skąd, dwóch dalszych mężczyzn. Jeden z nich, to piękny mężczyzna o szlachetnym wyrazie. I on ubrany jest w wysoką brunatną kapucę derwiszów, lecz wyróżnia go biała chusta na nią nalożona, oraz przestronny niebieski płaszcz. Z pod płaszcza tego wyglądają spodnie europejskie i eleganckie buciki lakierowane: to szejek derwiszów. Jedwabisty brunatny zarost uzupełnia piękność tej twarzy.

Za szejkiem pojawił się ostatni członek zespołu derwiszów, nie różniący się w niczym od reszty swych towarzyszy, a liczący dobrze lat 70. Twarz jego przypomina artystę, który sztukę swą uprawiał przez całe życie, a teraz patrzeć musi na to, jak drudzy partaczą. Szejek zajął miejsce na dywanie modlitewnym, z twarzą skierowaną ku Mekce. Rysy twarzy szejka powoli coraz bardziej zdradzają skupienie

w modlitwie. Wszystkie jego ruchy naśladują derwisze. Szejek zasłania twarz dłońmi, jakgdyby oglądał znajdujące się w nich karty do gry, i odprawia monotonnym głosem modły.

Nagle odzywa się bęben i rytmiczny dźwięk jakiegoś instrumentu muzycznego. Derwisze porywają się z miejsc nagłym ruchem. W oczach ich pojawia się fanatyczny błysk bojowników za wiarę. Powstał także szejek. Muzyka rozpoczyna skandować wolny marsz rytmiczny. Szejek zwraca się twarzą ku szeregowi derwiszów, posuwa się o trzy kroki naprzód i kłania się głębokim ukłonem pierwszemu z nich, który w ten sam sposób odpowiada na salaam. Następnie pierwszy derwisz sunie wzdłuż szeregu i każdemu oddaje pokłon. Powtarza się to przy dźwiękach chaotycznych muzyki trzykrotnie.

Muzyka powoli się ożywia. Szejek i najstarszy derwisz stają naprzeciw siebie, tworząc w ten sposób bramę, przez którą inni kroczą, całując poprzednio ich ręce. Następnie każdy z derwiszów poczyna wirować, przyczem nastroj wogóle się ożywia. Derwisze unoszą prawą dłoń ku górze, gdy lewa spuszczone jest ku ziemi. Co odbiera w górę stercząca prawa dłoń, lewa zapłacić musi ziemi i śmierci.

Derwisze krążą zrazu ostrożnie, ciągnąc ku środkowi i mając nogi złożone. Białe szaty dolne wydymają się niby krynoliny. Mechanizm niezmiernie chudych nóg staje się widocznym. W tem wirowaniu mieści się próba wyzwolenia się z wszystkiego, co jest materialne. Krępy starzec o wydatnym brzuchu płynie rozanielony, tworząc wyrazem twarzy dziwny kontrast z swą figurą. Czterdziestoletni Pers obraca się wokół siebie, jakgdyby nie posiadał żadnej wagi. Wszystkie te istoty przeżywają przedziwne chwile oderwania się od życia i rzeczywistości. Najstarszy sunie między tańczącymi, nie zwracając na nich uwagi. Jest on już dzisiaj inwalidą Allaha, lecz mistrzostwo tego kultu drga jeszcze jako pogarda dokoła jego ust. Nagle ożywiają się jego rysy. Dostrzegł młodego derwisza, i przeczuł w nim przyszły talent.

Podczas całego tego aktu szejek stoi jak skamieniały z opuszczoną rękoma przed dywanikiem modlitewnym. Po siedmiu minutach mniej więcej starszy derwisz tupie nogą o posadzkę. W tej chwili zatrzymują się wszyscy tańczący. Na żadnej twarzy nie widać ani kropelki potu. Nikt nie okazuje ani śladu zmęczenia. Każdy Europejczyk byłby już po jednej minucie dostał zawrotu głowy i upadł na ziemię. Derwisze natomiast zajmują spokojnie pierwotne swe miejsca. Następuje ponowna ceremonia pokłonów i przechodzenia przez bramę między szejkiem a starszym derwiszem.

Oto jesteśmy...

W jęklwym kul poświcie —
w głuchym warkocie mitraljez —
przez mąk nienazwanych czysciec —
w najświętszej krwi oparach —
na żołnierskich niesiona barach
szła: Wolność. — Na bitew okopach,
co jak twierdze stanęły twardym murem
— gdzie żar trwania i hart ponury
nieustraszenie się zakopał —
tysiące serc i piersi, nieulekłych
trzymało straż i śmiercią porażało wroga
szablą o szablę — bagnety o bagnety,
w ostatnim błysku zamierając, szczękły —
w pieśni konania wołające Boga. —

Lecz Polski wizja święta
i sztandar purpurowy
porywał w bój ofiarny
ofiarnie serca — orle głowy —
Lecz sny ojcowskie — niewyśnione
i krew, co wsiąkała w ziemię —
— zwycięska bez zwycięstwa —
rozniecił wulkan męstwa
i znów na polach chwały wstała —
legenda moc historii — sławy skała:
O Kościuszcze i Dąbrowskim
Ordonie i Bemie —
w huku dział — w tentencie kopyt
rćsi Polski kształt — na mapie Europy —

Oto jesteśmy wolni!
— nie każde serce pojmie tę Przemianę —
oto Wolności świąty
blaskiem jaśnieją niespożyty!
i uczuć struny rozedrgane
śpiewają hymny promieniste:
i dumy pelen każdy listek
i każda lipa szumi dumnie —
a Wisły srebrna wstęga
w swobodzie, prężąc się mocarnie
od gór Karpackich morza sięga,
a Warty wody sine i zuchwale
odwiecznym rymem powitały: wracającą
Chwałę. —

Oto jesteśmy!
I będziemy!
a wroga przemoc odeprzemy
zwycięską wolą i ofiarą — —
nie zmoże nas
Jopki świata trwanie
wróg — człowiek — ani czas
i losów złych igranie:
Polska jest wolna i zostanie!...

MIECZYSLAW URBANOWICZ

Taniec pogłębia się teraz, a z nim ekstaza. W części trzeciej tańca ruchy derwiszów osiągnęły najwyższy stopień ekstazy. Muzyka i derwisze na balkonie szaleją i wyją. Tańczących ogarnął skurcz, który sprawia, że robią oni wrażenie olbrzymich kukiel, poruszanych w tańcu przez niewidoczną siłę. Twarze wyzbyły się wszystkiego, co stanowi ich wyraz. Tajemnicza siła, zdaże się ciągnąć ich ku środkowi, skąd ich jednakże coś odpycha. Wtem dzieje się coś niezwykłego. Szejek derwiszów cały w drgawkach w trzech krokach znalazł się nagle w środku tańczących. Ruchy jego są w najwyższym stopniu estetyczne, szybkie, pogodne i giętkie. Płynnie on w tańcu jakgdyby niesiony niedostrzegalną siłą. Nie zbaczając ani na milimetr z ośrodka świata, bezprzytomny,

Chiński piątek w „Iksie“
Aleksander Janta - Polczyński odznaczony w Chinach orderem i tytułem Kawalera zielonej chmury, będzie opowiadał w dniu 28 bm o obyczajach wschodnich. Obok fotografii oryginalny chiński podpis Aleksandra Janty - Polczyńskiego.

szczęśliwy. Coraz dalej odlegają od niego derwisze, którzy prawą ręką odbierają laiki, a lewą placą za winy. W i P

Dobre wyjście

— Co mam czynić, panie mecenasie?
— pyta adwokata bankier Moryc. — Ile razy wracam z biura do domu, zastaję zawsze swego buchaltera, siedzącego z moją żoną na kanapie. Siedzą i szepczą coś cichutko.

— Wyrzuć pan buchaltera.
— Nie mogę. To bardzo dobry urzędnik!
— Porzuć pan żonę!
— Nie mogę. Kocham ją!
— Wobec tego nie mam dla pana rady.
Po niejakim czasie bankier przychodzi ponownie:
— No i cóż? — pyta adwokata.
— Wszystko w porządku.
— Cóż pan zrobił?
— Sprzedałem kanapę.

RECENZJE KINOWE

Kino „Metropolis“ wyświetlało w obydwu światach film dla dzieci pt. „Pat i Patachon jako włóczęgi“. Filmy z tymi komikami cieszą się specjalnym powodzeniem u dzieci i specjalnie się dla nich nadają, ze względu na żywość akcji i dobroduszy humor. Widzieliśmy sceny tak zabawne, sytuacje tak oryginalne w pomysłach, że dawno nam już nie pokazano Pata i Patachona w kracjach tak odrębnych od dotychczasowych.

Nadprogram groteska na temat współzawodnictw, sportowych. (Sza)

TEATR WIELKI

JUTRO w PIĄTEK zamiast zapowiedzianej „Madame Pompadour“ grana będzie Jana Straussa

„WIEDEŃSKA KREW“

Największy przebój operetkowy

po cenach 50 gr. do 2,- zł ng 13379

Miljon 250 tysięcy funtów angielskich do Ameryki. W tych dniach załadowano na statek w porcie Southampton 125 skrzynek, z których każda zawierała cegiełki złota wartości 10 tysięcy funtów angielskich.

